

Mořešum 1

Blížila se bouře a vlny v přístavu omývaly boky obchodních bárek, které sem přivezly zboží pro sídelní město Stone. Kwaelor a Thal skládali na sebe těžké bedny a přitom bedlivě pozorovali osazenstvo lodě, která právě přirazila ke břehu. Kdekoliv ve městě by vzbuzovali pozornost svým enormním výškovým rozdílem, trpaslík a kroll to není právě obvyklá dvojka, ale v přístavu si jich nikdo nevšimal, zvláště když na sobě měli otrhané hadry přístavních dělníků.

Ze sledované lodi začali námořníci vynášet náklad, brzy se objevil také kapitán jižanského vzezření a se suitou svých čtyř nejvěrnějších se vydal směrem k přístavní krčmě. Valandorina, oblečená (či spíše neoblečená) v šatech té nejlevnější nevěstky se ke skupině hbitě přidala a začala jim vemlouvavým hlasem nabízet své služby. Kapitán jen znechuceně ohrnul ret, ale jeden z jeho společníků byl Valandořiným hlasem zmámen natolik, že úplně přestal dávat pozor a zapomněl se vzadu za svými druhy. To byla příležitost pro Morvaina, který ho bez problémů omámil jedním ze svých dryjáků, který mu vypustil pod nos.

Lyndoria si na cestě ke krčmě rozložila nenápadný stánek se sazeničkami a všemožným rostlinstvem. Čtveřice mužů ji zcela ignorovala. Ovšem jen do chvíle, kdy sazeničky ožily a začaly jim svými šlahouny omotávat končetiny. Námořníci se začali divoce vzpouzet, vytáhli zbraně a mečem sekali proti neodbytným rostlinkám.

Právě na toto zdržení čekali Thal s Kwaelorem a svými těžkými zbraněmi omráčili dva ze vzpouzejících se pašeráků. Dalšímu uštědřil tvrdý políček okovanou holí do hlavy Elarion, který se právě vynořil ze dveří blízkého skladu. Kapitán se po přeseknutí posledního šlahounu ještě pokusil o útěk, ale celkem rychle ho zastavila Morvainova kuše, která mu mířila přímo doprostřed čela.

“Tak půjdeme,” řekla Lyndoria a kývla směrem k otevřenému skladišti.

Zatímco Thal, Kwaelor a Valandorina začali svazovat omráčené muže, Lyndoria s Morvainem vedli kapitána dovnitř. Tam ho hrubě usadili na židli a Elarion ho spoutal provazy. Ze stínu v koutě skladiště vystoupil Drystan a se zájmem si prohlížel spoutaného muže.

“Rád vás konečně poznávám, admirále.”

“To si mě asi s někým pletete, nejsem žádný admirál, ale jen obyčejný kapitán kupecké fregaty. Každopádně tohle je přepadení a za to budete pikat. Na Mlžných ostrovech zákony stále ještě platí,” odplivl si rozzuřeně muž.

Drystan se srdečně rozesmál. “Tak on mě bude poučovat o platnosti zákonů. Podívej se, ty šmejde, tady v tomhle skladišti jsem zákon já a ty mě přestaneš vodit za nos. Tohle není žádné přepadení, ale konec tvé pašerácké kariéry. Moc dobře vím, že ti místní kupci přezdívali Admirál Veteš, protože na té své lodi vozíš kromě proclených věcí i hromadu kradených starožitných předmětů a artefaktů. A ty mi teď hezky ukážeš, kde konkrétně je na tom tvém vraku máme hledat.”

“Nevím, o čem mluvíte, nic vám říkat nebudu...,” začal muž, ale jeho znechucenou řeč utnula Morvainova pěst, která našla přesně kapitánův nos. Ozvalo se křupnutí a Lyndoria se zamračila a rozpačitě zakašlala.

“No jo, promiň, ty to nemáš ráda. Nechal se trochu unést,” poznamenal Drystan. “Mohla bys zatím skočit pro strážce? My si tady s admirálem popovídáme, zjistíme, co všechno by nám rád prozradil, a strážní ho pak můžou dovést do města přímo k soudci Sparkovi, aby ho mohl vyslechnout,” dodal.

Lyndoria přikývla a vyšla ze skladiště. Cestou do města ji hřál pocit dobře vykonané práce. Takhle “velkou rybu” soudci ještě nepřivedli.